

ления съ извършени въ едно връме, следъ което стана амнистията на политическите престъпници. Това зависи отъ въсъ да го считате или не за амнистиранъ. Амнистията е милостъ, която се дарува на онези, които съ извършили престъпление и чрезъ която самото престъпление се унищожава, т. е., счита се, че никакво подобно престъпление не се е вършило. Такива амнистирани пристъпници не се иматъ за рецидивисти, ако повторно направятъ престъпление. Това е главната разлика между амнистията, която се дарува по законодателът ръдъ и помилването, което е прерогатива на короната и което унищожава наказанията или частъ отъ него, но не и престъпленето. Но, г-да съдии, прѣди да отговорите на този въпросъ, трѣба да отговорите на единъ другъ. Трѣба ли да считаме Константинъ Попова за главенъ виновникъ, за инициаторъ на Бургазкия бунтъ и на Набоковата чета или не? Ако го считаме за такъвъ то той подлѣжи на наказание, защото, спорѣдъ закона, виновникъ нарочно за тая цѣль, прощаватъ се само второстепенните виновници, а не и главните. Спорѣдъ мене, секретаря на привременното Бургазско правителство не може да се счита за второстепененъ виновникъ. Въ едно престъпление може да има много, а не само единъ главенъ виновникъ. За това, и тогавъ когато би се доказало, че въ Бургазкия бунтъ само въ Горанова се е родила престъпната зимицъ, въ зависимостъ отъ ролята, която е игралъ, Поповъ може да бѫде признатъ теже за единъ отъ главните му дѣйци. Също и по участието на тоя подсѫдимъ въ Набоковата чета. Имахъ случай при това да споменѫ, че въ едно престъпление могатъ да бѫдатъ морални и главни материални виновници. Казахъ така сѫщо причинитъ, по които участието на подсѫдимия въ бунтовническа чета противъ правителството, не може да бѫде друго освѣнъ първостепенно. — Г-нъ Плакуновъ по-нататъкъ задава такъвъ въпросъ: за Миларова се казва, че влизаъ въ сплѣтни и споразумѣния съ чужда държава, получаваъ пари и пр.; на какво основание да се признае, че и Поповъ е влизалъ въ сплѣтни и споразумѣния съ чужда държава, когато за него нѣмало сѫщите доказателства. Г-да съдии, както Константинъ Поповъ, тъй и Георги Василиевъ, сѫ направили сѫщото престъпление, което е направило и Миларовъ, защото доказателствата, които изобличаватъ послѣдния изобличаватъ едновръменно и първите двама. Тѣ сѫ пращали Мусевича въ Петербургъ за одобрѣнието